

izhaja vsak četrtek
in velja s poštno
vred in v Mariboru
s pošiljanjem na dom
za celo leto K 4.—
za pol leta „ 2.—
za četrť leta „ 1.—

Naročnina se pošilja
upravnistvu v tiskarni
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Določniki katol. ta-
kovnega društva do-
bivajo list brez po-
sodne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Posamezni listi dobé
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrtice,
če se natisne enkrat,
po 15 h, dvakrat 25 h,
trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo
do srede epoludne.

Štev. 4.

V Mariboru, dne 28. januarja 1904.

Tečaj XXXVIII.

Okrajni zastop mariborski.

Sv. Križ na Kozjaku.

Dne 9. febr. se bomo torej na volišču borili neodvisni in zavedni kmetje mariborskega okraja z meščani in njihovimi zaslepljenimi privrasci! Ta dan volimo namreč kmetjske občine svoje ude za okrajni zastop mariborski!

Kmetje mariborskega okraja! Pokažite ta dan, da se zavedamo pomena svojega kmečkega stanu, pokažimo, da smo razumni in zavedni kmetje, katerim nikakor ni treba več, da bi jih meščani v vseh zastopih, tudi v okrajnem zastopu, kakor medvede na vrvi vodili za seboj. Mi kmetje mariborskega okraja imamo v svojih vrstah dovolj zmognih in razumnih mož, katerim lahko z mirno vestjo poverimo v okrajnem zastopu svoje kmečke zadeve in zahteve.

Kmetje s polja in kmetje s Pohorja so že izrekli v »Slov. Gosp.« svoje nezaupanje do dosedanega okraj. zastopa, ki je v rokah meščanov in njih najtesnejših privrascov. Kmetje s Kozjaka se pridružujemo svojim bratom ter tudi izjavljamo svojo nezadovoljnost z dosedanjim meščanskim zastopom. Kako bi tudi ne bili nezadovoljni?

Ceste v našem okraju so v slabem stanju! Le poglejmo cesto od Sv. Križa do Gor. Kungote, po samem skalovju in grabah vodi! Predno mi spravimo po takih cestah svoje pridelke med svet, porabljeno je že vse naprej za vožnjo, kar pozneje skupimo!

Kako vnet je meščanski okrajni zastop za povzdigo živinoreje, smo kmetje na Kozjaku

že tudi okusili. Ko se je prosilo okr. zastop mariborski za podporo za udeležnike iz našega okraja na poučnem potovanju, na katerem je deželni potovalni učitelj razkazoval vzorno živinorejo, nismo dobili nobene podpore. Tudi plemenskih bikov marijinodvorske pasme nimamo v zadostnem številu, a gospodje meščani tega ne uvidijo!

Kmetje, dne 9. febr. stopimo skupaj in volimo svoje može, ne pa take, katere bi nam priporočal kak dr. Feldbacher, dr. Mravlag ali pa celo Ajhke. Kmetje, držimo skupaj in zamagali bomo!

Filip Golunder, kmet.

Našim gostilničarjem!

Slovenski časniki so — hvala Bogu — kaj lepo razširjeni med našim ljudstvom, ki že komaj pričakuje vsake nove številke. Tako se dobri verski narodni duh vedno bolj širi in utrjuje med slovenskim narodom. Na »Sl. Gospodar« in »Naš Dom« so naročeni ne samo večji in manjši posestniki, temveč tudi viničarji, rokodelci, da, tudi hlapci, služabniki in služabnice. Le nekdo ga še marsikje nima. In to so naši gostilničarji!

Na svoje oči sem se o tem že prepričal na mnogih krajih. In to je v veliko kvar naši stvari. V gostilni je vedno nekdo, ob gotovih časih tudi mnogo ljudi. Kako pametno torej stori gostilničar, ki ima v svoji gostilni enega ali več dobrih slovenskih časnikov. Gostje vzamejo časnik v roke in ga prebirajo drug za drugim in pridobe s tem marsikaj. Na-

roden gostilničar še tudi priporoča dobre časnike. Korist ima naša slovenska stvar, korist pa ima tudi gostilničar, ker gostje rajši prihajajo, dobro vedoč, da lahko izvedo mnogo novega.

Prišel sem v narodno gostilno. Prvo, kar sem vstopivši zagledal, je bilo več časnikov v držajih visečih na steni. In ker sem bil popotnik, takoj enega vzamem, da pogledam, kaj je novega. Ob enem pohvalim vrlega gostilničarja, ki tako podpira naše časnike.

Prišel sem v drugo gostilno, kjer sem pa zastoj iskal časnikov. Ko vprašam gostilničarja po njih, mi odgovori, da jih nima in da jih tudi ne potrebuje. Ko mu pa povem o ravno kar omenjenem narodnem gostilničarju in mu razložim, da bo časnik se vabil goste, je bil takoj pripravljen ga tudi sam naročiti in mi je rekel: »Tu imate denar in naročite mi »Slov. Gospodarja« ter mi kupite časniške držaje, da moja gostilna ne bo zastajala za drugimi.«

Rodoljubi in zavedni kmetje ter mladeniči, tirjajte povsod po naših gostilnah »Slov. Gospodarja« ne samo na deželi, temveč tudi po trgih in mestih. Skrbite, da je ne bo slovenske gostilne brez dobrega časnika. Večje naše gostilne pa si naj naročijo tudi izborni naš dnevnik »Slovenec«, ki izhaja v Ljubljani vsak dan in stane za celo leto 26 K. Naši ljudje s kmetov mnogokrat ostanejo z vozovi pri nasprotnih gostilničarjih. Tudi od teh tirjamo, da bodo imeli na razpolago naše liste, ker žive od našega kruha.

Nahajajo se tudi gostilne na kmetih, v katerih naletiš na nemške liberalne liste pa

Listek.

Matej Slekovec,

župnik Sv. Marka in kn. šk. konsist. svetovalec.

(Dalje.)

Spravil je za župno cerkev:

1. Nove zvonove, ker je bil stari veliki zvon počen. 2. Nove lepe orglje pnevmatičnega sistema. 3. Nov božji grob. 4. Krasno novo monstranco. 5. Nov krstni kamen in votlinico z lursko Mater Božjo. 6. Lepa velika kipa Srca Jezusovega in Marijinega. 7. Novo svetilko za večno luč. 8. Nove zastave, novo nebo in sliko sv. Družine. 9. Slednjič je dal vse cerkvene paramente popraviti in po potrebi pomnožiti. 10. Zadnje mesece pred smrtjo je nabavil krasno cerkveno preprogo za veliki oltar ter dal vse tri oltarje in prižnico popolnem prenoviti, pobarvati, pozlatiti.

Starejši ljudje tudi vedo, da je g. Slekovec že kot kaplan bil tako vnet za lepoto hiše božje in tedaj tudi oskrbel novi veliki oltar in slikanje presbiterija.

Na prvi hip vidi vsak, koliko denarja je pač treba, da se pokrijejo stroški za toliko novih oprav. kajti g. Slekovec je imel navado, poravnati vse račune čim najhitreje. Pa odkod toliko denarja? Naglašal je gosp.

Slekovec večkrat, da je farna cerkev uboga, tudi ni rad mnogokrat pobiral. A spravljal je na tihem kakor mravlja, naprosil mnogokrat zunanje dobrotnike in kadar je primanjkovalo, dostavil je iz lastne mošnje. Monstranco je nabavil n. pr. tem potem. Naprosil je vse duhovnike domačine, naj mašujejo po 50 do 60 krat zastoj, denar pa naj prepuste za monstranco. Tudi sam je storil tako ter se prevzel za drugega, ker je bil zapustil domovino, to nalogo. Večjega veselja ni imel, nego lepoto hiše božje; zato pa se je tudi vedno izredno veselil, ako je kdo prinesel denar za — cerkev. Hudobni jeziki so mu pa celo to šteli v zlo.

Vse obilne uradniške skrbi je imel gosp. Slekovec v najlepšem redu. Bil je natančen in vesten ter raje vstajal ob 3. uri nego da bi odlagal kako pisarijo.

Po dovršenih stanovskih dolžnostih posvetil je g. Slekovec ves prosti čas zgodovini. Pripeljal si je včasih cele vreče starih listin in knjig iz kakega arhiva ter tuhtal in stikal po zaprašenih in orumenelih papirjih in pergamentih, izpisoval, primerjal, sestavljal, dneve, tedne, mesece naprej ter pri tem delu pozabil na vse, kar ga je obdajalo. Kadar je imel dokaj pripravljene snovi, pa je jel pisati, navadno zgodovinske črtice in kronike. Ako mu je bil drag kak kraj, spisal mu je zgodov-

vino proslasti; če je imel kje ljubega prijatelja, spisal mu je kroniko. Tako imajo Lovrenčani, grad Vurberg, nadduhovnjaja ptuj-ska, Središčani, grad Ormož (v knjižici Sekelji), Sv. Duh pri Ločah, Konjice, Ljutomer in Kapelica žalostne Matere božje v Središču imajo zgodovinske črtice ali pa kronike iz Slekovčevega peresa. Največja in tudi najlepše opremljena je kronika ljutomerska. Ona obsega nad 600 strani. Širjemu slovenskemu občinstvu je znano ime g. Slekovca iz spisov: »Turki na Dravskem polju« leta 1894 v »Sl. Gospodarju« in »Turki na Slovenskem« v »Slov. večernicah« družbe sv. Mohorja.

Pisal je gospod po deset ur na dan, kadar je imel večje delo pod peresom. Da mu to ni bilo vedno lahko, temu dokaz je pač kurje oko na sredincu desne roke, ki jo je dobil vsled pritiska peresnikovega. Mnogokrat ga je tudi vsled velikega napora neznanško bolela glava in želodec. Tedaj je vzel kako zdravilo iz domače svoje lekarne, legel par ur ter proti večeru zopet sedel pri delu.

Za svoja zgodovinska raziskavanja je g. Slekovec žrtvoval ne le truda in časa, ampak tudi denarja. Zgodovinske knjige njegove knjižnice imajo vrednosti na stotine in le premnogokrat je moral zdaj tja zdaj tje v oni arhiv, da poišče, kar mu primanjkuje. Drobne knjižice: Sv. Lovrenc, Vurberg, Ptuj-